

СЛАВЕЙКО-БОРИЗМЕЙКО

chitanka.info

Живяла някога една хубава мома на име Лула. Тя била сгодена за добър и смел момък на име Славейко. Един ден преди сватбата им, годеникът тръгнал на пазар да закупи всичко, което ще им трябва. На тръгване заръчал на Лула никъде да не излиза, че наблизил един страшен змей и можел да я грабне.

Лула не го послушала. Още не заминал Славейко, тя излязла на портата. Изведнъж отгоре се спуснал черен облак, макар че навсякъде небето било ясно. Уплашила се момата и затичала към майка си. Едва направила няколко крачки, облакът загърмял, затрецял и се разделил на две. От него изскочил огнен змей, а подир него препускали змеици в златни колесници.

Змеят се спуснал и грабнал Лула. Вдигнал я в облака и за един миг всичко изчезнало. Само Лулината къща се запалила от трите ъгъла, а керемидите ѝ започнали да подскачат.

Това траяло, докато облакът се изгубил в небето. Както изведнъж пламнал огънят, така изведнъж угаснал. Керемидите паднали на местата си. Само Лулината майка се тръшкала по двора и оплаквала откраднатата си щерка.

Когато се върнал от пазара и разбрал какво е станало, Славейко казал:

— Ще тръгна по света и няма да се върна, докато не намеря Лула. Под дърво и камък ще я търся, но ще я отърва от змея.

Обул си момъкът железни цървули, взел в ръка желязна тояга, метнал през рамо конопена торба и тръгнал накъдето му видят очите.

Вървял ден и нощ, докато стигнал до една чудна гора. Из нея не се виждала никаква зеленинка, а всички дървета и храсти били сребърни. Наместо птици, гората се огласяла от сребърни звънчета. Насред гората се простирала равна поляна, на която се биели два златни смока.

Славейко им извикал:

— Защо се биете?

Смоковете отвърнали:

— Ние сме близнаци. Бием се, защото не можем да решим кой от нас е по-големият.

Тогава Славейко им рекъл:

— И таз хубава! Близнаците са на едни години, защото са родени в един и същи час. Напразно се биете.

Като чули тези думи, смоковете спрели да се бият. Благодарили на момъка, дали му една златна люспа и му казали:

— Тази люспа е вълшебна. Щом я потъркаш между пръстите си, можеш да се превърнеш на каквото си искаш животно.

Момъкът взел люспата и продължил пътя си.

На следващия ден стигнал до друга гора, на която дърветата били златни и вместо листа имали златни камбанки. Насред гората се ширела златна поляна, а на нея се биели две сребърни лисици.

Спрял се Славейко, погледал ги, па ги попитал:

— Чакайте! Спрете! Защо се биете?

Лисиците спрели и му казали, че се бият, защото не могат да се разберат коя от тях е по-хубава.

Славейко се позасмял и рекъл:

— Напразно се биете. Всички лисици са като две капки вода. И двете сте хубавици!

Като чули това, лисиците от благодарност му дали един косъм и му казали:

— Като го духнеш, накъдето искаш, натам ще полетиш.

Славейко взел косъма и си тръгнал. Когато излязъл от златната гора, момъкът си рекъл:

— Я да опитам силата на косъма!

Духнал го и поискал да се намери в миг при своята годеница. Веднага усетил, че нещо го издигнало във въздуха и полетял. Долетял до една висока до небето планина. На върха ѝ се издигал змейовият палат.

Промъкнал се Славейко в палата и заварил Лула да плаче. Видяло го момичето и уплашено извикало:

— Бягай оттука, Славейко, че сега ще се върне змеят! И както е целият огън и пламък — жив ще те изгори.

Славейко само попитал:

— Каж ми защо плачеш, Луле, а за змея не бери грижа?

Лула отвърнала:

— Как да не плача, когато змеят иска до неделя да му стана невеста!

— Не се бой, аз ще надвия змея и ще те освободя!

Момата поклатила със съмнение глава:

— Как ще го надвиеш? Той е много силен.

— Ти не бери грижа. Като си дойде змеят, научи къде му е силата.

Момичето обещало да попита и в същия миг извикало:

— Крий се, че змеят иде!

Славейко бързо извадил люспата, която му дали смоковете, потъркал я между пръстите си и начаса се превърнал на мравка. Пропълзъл и се скрил в една пукнатина на стената.

А в това време чудовището долетяло и още от вратата започнало да души въздуха. Душило, душило и изревало:

— Мирише ми на човек! Казвай, кой е идвал тука?

Лула отвърнала:

— Никой не се е мяркал тъдява. Ти идеш отвън и си донесъл тази миризма със себе си.

Змеят не повярвал и започнал да търси навсякъде. Опипал с езика си и пода, и стените, и тавана, ала нищо не могъл да намери, защото пукнатината, в която бил скрит момъкът, едва се забелязвала.

Змеят се укротил и започнал да моли момата да му стане жена. А Лула рекла:

— Не искам. Страх ме е от силата ти. Целият си огън и пламък. Намали си силата и ще се омъжа за тебе.

— Как ще си намаля силата, като това не зависи от мен! — отвърнал змеят.

— А от кого зависи? — попитало момичето.

— Зависи от една стара змеица. Най-страшната от всички змеици!

— Ако ми кажеш къде е, аз ще ида да я помоля да ти намали силата. Кажи ми къде да я намеря? — подпитала го Лула.

Полъгал се змеят и казал:

— Тя живее на Усойната поляна. Моята сила се крие в един гълъб, който е в сърцето ѝ.

Лула пак го попитала:

— А гълъбът не излиза ли от сърцето на змеицата?

— Никога не излиза — отвърнал змеят. — Трябва да се убие змеицата, но тя е много силна и досега никой не я е надвивал.

Момата се престорила на нажалена, а змеят легнал и заспал. Славейко това и чакал. Изскокнал от пукнатината, превърнал се отново на човек и рекъл на Лула:

— Аз чух всичко. Сега ще отида да убия змеицата.

Потъркал лисичия косъм между пръстите си и полетял към Усойната поляна. Там заварил старата змеица.

Като го видяла, тя страшно се разлютила и се хвърлила да го лапне. Потъркал люспата между пръстите си Славейко и се превърнал на змей. Захванали да се бият. Малко ли, много ли се били, не се знае, но никой не могъл да надвие.

Дошла неделята, в която Славейко щял да се жени за Лула. Щом се сетил за това, момъкът сграбчил така здраво змеицата, че за малко щял да я тръшне на земята и да я убие. Уплашила се старата змеица и рекла:

— Ех, да имах сега едно папратово коренче, да си го хрусна само с един зъб! Такава сила ще ми дойде, че с един удар ще те надвия!

А Славейко казал:

— Ех, да имаше сега да хапна шепа ягоди, на сто парчета ще те направя!

Пуснали се двамата и змеицата отишла да търси папратово коренче, а Славейко — зрели ягоди. Но колкото и да търси ягоди момъкът, никъде не могъл да намери. Уплашил се, че старата змеица ще го надвие и тръгнал напосоки из гората. Ходил-ходил, докато стигнал до малка къщичка. Влязъл вътре и намерил една сляпа бабичка. Попитал я къде да намери ягоди.

— А защо ти са ягоди, сине?

Славейко ѝ разказал. Тогава бабата му рекла:

— Мини зад къщичката. Там ще намериш ягоди. Но и това няма да ти помогне. Набери билки, а най-много комунига и синя тинтява, и си ги скрий под мишницата. Усетиш ли, че те надвива змеицата, мушни ги в устата ѝ.

Славейко послушал бабата, направил каквото му казала отишъл пак да се бие със змеицата.

Ала сега и тя била станала много силна. Сграбчила го и за малко не го тръшнала на земята. Като не могла да го надвие, от устата ѝ блъвнал синьо-зелен пламък. Тогава Славейко измъкна билките и ги мушна в муцуната ѝ. Змеицата се надула и се пукнала като сапунен мехур.

В този миг от сърцето ѝ изхвъркнал гълъбът. Славейко се превърнал на сокол, спуснал се след гълъба и го хванал. Занесъл го в

змейовия дворец и понечил да му откъсне главата. Птичката започнала жално-милно да писука, на Славейко му дожаляло я пуснал.

Щом отворил ръката си, гълъбът литнал и се мушна в сърцето на змея. Той веднага добил нови сили и се нахвърлил яростно срещу момъка.

Тогава и Славейко се превърнал на змей и започнали да се борят.

Борили се така три дни и три нощи, но никой не могъл да надвие. Спрели да си починат и пак захванали борбата.

Борили се девет дни и девет нощи, ала пак никой не надвил. Тогава змеят извикал:

— Ела, Луле, та ме целуни, да се сдобия с такава сила, че с един удар да убия Славейко!

Викал змеят, викал, но Лула не го целунала. Тогава и Славейко извикал:

— Ела, Луле, да ме целунеш, та с един удар вдън земята да забия змея!

Момичето изтичало и целунало Славейко. Тозчас той станал толкова силен, че като сграбчил змея и го забил в земята, цялата планина потреперила.

После Славейко хванал момичето за ръка, духнал косъма и завчас се намерили у дома си.

Когато хората научили как момъкът се борил със змейовете, нарекли го Славейко-Боризмейко.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.